

JULIJ: **KRALJICA STVARSTVA** – Kraljica nebes in zemlje

Način življenja – *Generalne konstitucije OFS – člen 16, 1. točka*

1. Marija, Jezusova mati, je zgled poslušanja Božje besede in zvestobe v poklicu: **kakor Francišek vidimo v njej uresničene vse evangeljske kreposti.**

Sestre in bratje naj gojijo posebno ljubezen do presvete Device, naj jo posnemajo v molitvi in otroški vdanosti. Svojo pobožnost do nje naj razodevajo v izrazih pristne vere, kakor jih sprejema Cerkev.

Pridite k meni in se odpočijte (Mt 11,28-30)

»Pridite k meni vsi, ki ste utrujeni in obteženi in jaz vam bom dal počitek. Vzemite nase moj jarem in učite se od mene, ker sem krotak in v srcu ponižen, **in našli boste počitek svojim dušam;** kajti moj jarem je prijeten in moje breme je lahko«

Kratka misel za premišljevanje in pogovor:

Mater Božjo je slovensko ljudstvo od nekdanj častilo kot usmiljeno mater, mogočno zaščitnico, tolažnico žalostnih, pomočnico kristjanov, naše pribežališče, najbolj cenjeno in zaupljivo posrednico ter priprošnjico pri Bogu. Enkrat jo je poimenovalo Kraljico stvarstva, drugič *Kraljico*

nebes in zemlje, pa Kraljico miru, Marijo pomagaj ... Medtem jo je sv. Francišek Asiški pozdravljal tudi z drugimi imeni: *njegova palača, njegov tabernakelj, njegovo domovanje, njegova dekla, njegovo oblačilo ...* . Da pa bi dojeli pojem Marijinega kraljevanja, moramo najprej imeti v vidu Jezusa Kristusa – Kralja veselstva. Tako kot njegovo tudi Marijino kraljestvo ni od tega sveta. Obe se nahajata v dušah vseh vernih, v srcu slehernega kristjana, ki vabi Božjega sina in njegovo mater, da kraljujeta v njem in prinašata življenje in odrešenje ter ga varujeta pred zlom, grehom – pred vsem, kar je v nasprotju z Božjim kraljestvom. Pogosto pa pozabljamo, da je Marija samo človek, čeprav svetel zgled in vodnica ter usmiljena priprošnjica za vse nas, tudi ko se obotavljamo sodelovati z Bogom in ko ne zmoremo v polnosti izpolnjevati njegovo voljo.

Steze in ceste, ki vodijo k Marijinim svetiščem širom sveta, pripovedujejo skrivnostna doživetja in čudežne zgodbe ljudi, ki so romali in še romajo po njih v

upanju na ozdravitev in z milimi molitvami in prošnjami za uslišanje. Tu je le ena zmed mnogih pripovedi:

Duševna stiska in telesno trpljenje, zahtevna operacija, tesnobo in žalost vzbujajoča diagnoza, bojazen, da bo treba kmalu zapustiti nedorasle otroke in ljubljenega moža, onkologija – a hkrati njenemu razumu nedoumljivo porajajoče in dotlej neznano občutje Jezusove bližine ter radostno spoznanje, da je ljubljena. Vse tisto jo je v mislih gnalo na Sveto Goro, da bi se priporočila Bogu za ozdravljenje na duši in telesu, zahvalila za mnoge prejete darove, ki jih je bila deležna v življenju. Spoznala je, da so jo žalost in boj v srcu, turobne misli in skrbi pahnile v bolezensko stanje telesa in duha, ko si ni mogla več sama pomagati.

Potem se je začelo odvijati ... Milo se je še naprej ozirala na goro, kjer se že skoraj pet stoletji razodeva Božja dobrota do ljudi. Le kako ne bi mislila tudi na Svetogorsko kraljico – našo preljubo priprošnjico pri Bogu, ki je naročila ljudem, da ji izgradijo hišo, kjer bo z Jezusom v naročju bivala med svojimi ljudmi. Ne moremo spregledati tega božjepotnega kraja, tudi če bi hoteli. Viden je od vsepovsod, tam doli od Gradeške lagune in kraških vzpetin, s Furlanske nižine in z Gorenjskih vršacev. Veličastno se dviga nad Soško dolino in Goriško ravnico, Ostaja kraj velikih milosti, premnogih uslišanj. Čeprav je romarska cerkev doživela številne pogrome, ona »še vedno stoji na gori, kot prej«. K njej so stoletja vdano in zvesto prihajali naši predniki, v njej so pobožno častili večkrat pregnano Marijino milostno podobo, tudi danes se v njej pri molitvi zbirajo ljudje iz domačih in oddaljenih krajev in se zahvaljujejo za prejete milosti in darove, prosijo za pomoč in tolažbo v stiskah, v bolezni in nesrečah, ki jih piše življenje.

Kako ne bi tudi ona prisluhnila Marijinemu povabilu in Jezusovim besedam, ko nas vabi k sebi in nagovarja, naj vendarle sprejmemo njegov jarem in se od njega učimo krotkosti in ponižnosti. Bom zmogla, se je spraševala, ko je neko nedeljsko jutro dobra sosedka izkazala sočutje in jo povabila, da sta se podali v strmo pobočje. Ne, sama verjetno ne bi zmogla. Spremljevalka – kot da je brala njene misli – jo je vso pot bodrila, potrpežljivo čakala, ko je s težavo počasi stopicala za njo. A še preden se je dobro zavedla, že sta stali pred mogočno baziliko. Tam je s časom ob Mariji in sv. Frančišku, ob bratih in sestrah v Kristusu, po mnogih letih spet našla izgubljeno vero in tolažbo, novo upanje na odpuščanje, prejela mir in veselje do življenja v hoji za Njim.

Bratje in sestre, odzovimo se pogumno tudi mi Marijinemu in Jezusovemu ljubeznivemu povabilu, ki ga v mesecu juliju poslušamo tudi v Matejevem evangeliju, ko nas Božji Sin nagovarja, naj postanemo njegovi učenci, naj posvetimo svoje življenje

njegovemu nauku in sprejmemo obveze in naloge, ki nam jih nalaga. Breme, ki nam ga Jezus namenja, je namreč neprimerno lažje od bremena naših grehov in zablod.

*Mati Božja! Ogrnjena si s svetlim oblačilom, s plaščem neba.
Na Tvoji naglavni ruti so zvezde, na Tvoji obleki so ozvezdja.*

*Pokaži se pastirju na neizhojeni stezi; ribiču ob kalni vodi;
mornarju, ugasnil je svetilnik v daljavi;
izgubljenemu sinu v tujini; brezdomcu na železniški postaji;
deklici, ki so jo zvabili nočni lokali;
otroku, ki – namesto da bi ljubil – sovraži;
ogoljufanemu delavcu pred zaprtimi vrati;
vsem, ki imajo kartoteke na onkologiji ...*

*Mati Božja, vedno bodi pred nami, z zvezdami upanja!
(Molitev s. Stanke Mihelič, OFS)*

